

tiske Grunde, at det er foreslaaet, at Tiden for Færøerne skal være lig Middelsoldtiden for Greenwich, og det er vist fuldstændig begrundet, idet jo Færøerne nu ikke ligge saa isoleret som tidligere, idet de have faaet Telegrafforbindelse med hele den øvrige Verden, og det derfor er rimeligt, at de regnes til den samme Zone i Europa som Greenwich. Medens Tidsforskellen mellem København og Færøerne tidligere har været $1\frac{1}{2}$ Time, vil den, hvis dette Lovforslag vedtages, blive nøjagtigt 1 Time.

At Forandringen i Tidsbestemmelsen vil medføre nogle enkelte Ulemper, kan jo ikke undgaas, men jeg tror dog, at de ville blive af saa forbigaaende Natur, at man ikke behøver at nære nogen Bekymring i den Anledning. Der er kun et enkelt Moment, det maaske kunde være rimeligt at tage noget Hensyn til, og det er Strømforholdene deroppe. De spille nemlig en meget stor Rolle for Baadfart, for Rejser til Søs og for Udfart til Fiskeri og sligt, og man har selvfølgelig hidtil beregnet dem efter den gamle Tid. Det er af stor Vigtighed at vide, naar Strømmen begynder at gaa den ene Vej, og naar den begynder at gaa den anden Vej. Men ogsaa denne Beregning vil let kunne forandres i Overensstemmelse med den ny Tid, saa at den Ulempe, der foraarsages ved denne, kun vil blive forbigaaende.

Idet jeg derfor i det hele kan henholde mig til de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale dets Vedtagelse til det høje Ting.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Foretagelsen af visse Retshandlinger udenfor den ordinære Retsdag.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3283 fg.).

Sagen sattes under Forhandling.

P. G. C. Jensen: Det er med fuldkommen Føje, at Birkedommeren i Frede-

riksberg Birk har henvendt sig til sine overordnede med Besværing over, at det ikke var muligt at faa alle Sagerne ekspederede i nogenlunde rimelig Tid, uden at Parterne og Vidnerne og andre, der skulle møde, blive i høj Grad forsinkede. Paa Grund af Sagernes overordentlig store Antal kan den ene Retsdag om Ugen ikke slaa til, naar der skal foretages andet end det, som hyppigst foretages paa Retsdage, nemlig at begære Udsættelse eller fremlægge Indlæg i en Sag. — Nu kunde der vistnok være Spørgsmaal om at gaa en anden Vej end den, den højtærede Minister her har foreslaaet. Ved et saa overordentlig stort Embede som Frederiksberg Birk vil den naturlige Vej vel være at foreslaa det delt, at oprette flere Embeder eller oprette en Flerhed af Afdelinger af Retten. Frederiksberg er nu saa stor, at den vel omtrent har et saa stort Folketal som København for 100 Aar siden, da Hof- og Stadsretten blev oprettet, og den bestod jo af en Flerhed af Dommere, som ganske vist ogsaa da havde med Appelsager fra Underretterne at gøre, men som dog væsentlig var en Domstol, der skulde beskæftige sig med Afgørelsen af Retssager her fra København. En saadan Deling vilde i og for sig være en naturlig Ordning, thi man kan virkelig ikke forlange af en Mand, at han skal kunne paadømme og beskæftige sig med Ledelsen af 1,100 Sager i et Aar, altsaa henvend 4 Sager hver Søgnedag, det er jo ikke til at overkomme for nogen. Men imidlertid den Vej, at søge Embedet delt, er trang, det ved jeg meget vel. Naar man vil have ny Embeder dannede, gaar det ikke saa glat, og det er just heller ikke ny Embedsmænd, man stiler efter. Derfor kan jeg, naar det ikke kan ske, ikke være andet end meget vel tilfreds med det af den ærede Minister fremsatte Lovforslag. Jeg finder, at det er ganske rigtigt, naar Ministeren ikke har indskrænket sig til at foreslaa, at en saadan Foranstaltning som den, Lovforslaget gaar ud paa, skulde gælde alene for Frederiksberg. Thi det vil jo meget let kunne tænkes, at flere større Byer som Aarhus, maaske ogsaa Odense og andre, kunne naa en saadan Størrelse, at det bliver nødvendigt at søge en Udvej, navnlig for de Tilfælde, hvor der paa en enkelt Retsdag er indstævnet en Række Vidner, og hvor altsaa alle andre Sager maa standses for Vidneførsels Skyld, eller Vidneførslen maa standses for Sagernes Skyld, saaledes at Parter og Vidner opholdes særdeles meget.